

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Evy Lukotkové, ve věci žalobce: **A. M.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 11. 2013, č. j. MV-123942-3/SO-2011,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce brojí proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 11. 2013, č. j. MV-123942-3/SO-2011, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále též správní orgán prvního stupně) ze dne 23. 8. 2011, č. j. OAM-945-11/ZR-2011, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) žalobci zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu. Výrokem II. byla žalobci dle ust. § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobce nesouhlasí s názorem správního orgánu jak v rovině skutkové, tak v rovině právního hodnocení. Žalobce zpochybňuje, že by sdělení zaměstnavatele o rozvázání pracovního poměru bylo dostatečným důkazním prostředkem o tom, že pracovně-právní vztah zanikl. Žalobce odkazuje na své tvrzení ze správního řízení, že mu „majitel pouze oznámil, že pro něj není práce z důvodu krize a slíbil, že bude-li práce, zavolá mu“, což není potvrzením rozvázání pracovního poměru, ale pouhým sdělením, že z důvodu nízké poptávky zboží, resp. služeb není dostatek pracovních příležitostí, tedy sdělení o tzv. překážkách práci ve smyslu ust. § 209 odst. 1 zákoníku práce. Za tohoto stavu byl skutkový názor správního orgánu podle názoru žalobce unáhlený. Bylo jeho povinností náležitě zjistit skutkový stav věci, tedy objasnit, zda došlo k rozvázání pracovního poměru nebo šlo jen o sdělení o překážkách v práci. Žalobce má za to, že jediným možným prokázáním pracovního poměru je předložení listiny (výpovědi atp.), zatímco jakékoliv sdělení učiněné vůči úřadu práce je pouze administrativním úkonem, který nemá právní povahu právního úkonu směřujícího k rozvázání pracovního poměru. Z uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož správní orgány neobjasnily skutkový stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Žalobce je toho názoru, že ani právní kvalifikace skutkového stavu nemůže obstát. Namítá, že zákon jasně za obligatorní znak skutkové podstaty považuje, že cizinec účel pobytu „neplní“, skutková podstata tedy nemůže být naplněna i tehdy, pakliže cizinec účel pobytu „neplnil“. Pokud ke dni vydání rozhodnutí žalobce účel pobytu „plní“, nelze toto zákonné ustanovení užít. Má-li být ustanovení projevem preventivního opatření, tuto skutkovou podstatu nelze zneužívat jako jakousi sankci represivní povahy. Žalobce má za to, že správní orgán měl v případě stanoviska o tom, že žalobce o rozvázání pracovního poměru nevěděl, povinnost řízení přerušit, jelikož řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vyžaduje, aby správní orgán poskytl žalobci tzv. „poslední šanci“ obnovit plnění účelu a až následně lze eventuálně zrušit platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud žalobce následně doložil plnění účelu a vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí odvolacího orgánu je nutno posoudit podle skutkového stavu ke dni jeho vydání, nebylo možné platnost povolení pobytu žalobce zrušit.

Konečně žalobce namítá, že správní orgány neposoudily otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, přestože tato úvaha byla v projednávané věci nezbytná. Nelze totiž opominout, že žalobce vyvinul veškeré úsilí, aby ve smyslu názoru správního orgánu plnil účel pobytu. Rovněž bylo nutno přihlédnout k tomu, že žalobce na území pobývá již řadu (let?), přičemž se dosud nedopustil žádného protiprávního jednání, které by mohlo být důvodem ke zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že k otázce legitimacy ukončení pracovního poměru se již dostatečně vyjádřila v žalobou napadeném rozhodnutí. Popírá tvrzení žalobce,

že nedostatečně objasnila skutkový stav věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu. K tomu doplňuje, že prohlášení zaměstnavatele vůči žalobci o nedostatku pracovní příležitosti nelze považovat za pouhé sdělení překážek na straně zaměstnavatele, o čemž svědčí následný úkon zaměstnavatele, tedy zaslání sdělení úřadu práce ohledně skutečnosti, že byl se žalobcem rozvázán pracovní poměr. Žalovaná oponuje tvrzené nevědomosti žalobce o ukončení pracovního poměru, neboť mu dne 7. 3. 2011 bylo doručeno oznámení o zahájení řízení, které obsahovalo mimo jiné poučení ohledně práva žalobce požádat správní orgán o poskytnutí informací o řízení. Žalovaná odmítá i nesprávnou právní kvalifikaci věci. Poukazuje na to, že platnost nového povolení k zaměstnání byla stanovena ke dni 30. 8. 2011, přičemž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 23. 8. 2011, tedy v době, kdy žalobce zjevně neplnil účel pobytu. Žalovaná podotýká, že v rámci odvolacího řízení se posuzuje skutkový stav v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to s ohledem na zásadu právní jistoty účastníků řízení. Přitom odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 9 Afs 52/2012-31. K námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně měl řízení přerušit, žalovaná konstatuje, že k tomuto postupu nebyl důvod, jelikož ke dni vydání rozhodnutí neplnil žalobce více než 8 měsíců účel svého pobytu. Pokud jde o požadavek na ochranu soukromého a rodinného života, žalovaná konstatuje, že v tomto případě zákon explicitně neukládá správnímu orgánu povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, byť přesto správní orgán zkoumal rodinné vazby na území ČR.

Z uvedených důvodů žalovaná navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Soud předně neshledal důvodnými námitky směřující proti zjištěnému skutkovému stavu. Na základě studia správního spisu má soud za nepochybné, že žalobci ke dni 31. 12. 2010 zaniklo pracovní povolení z důvodu rozvázání pracovního poměru, tedy že v období ode dne 1. 1. 2011 do dne 29. 8. 2011 neplnil účel, pro který mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu. Soud nepochybně potvrzuje tvrzení žalobce, že sdělení zaměstnavatele o tom, že pracovní poměr se žalobcem byl ukončen, není právním úkonem směřujícím k rozvázání pracovního poměru (kterým může být pouze výpověď, dohoda o rozvázání pracovního poměru apod.), jedná se nicméně o dostatečný důkaz o tom, že pracovní poměr žalobce a jeho zaměstnavatele ke dni 31. 12. 2010 skutečně zanikl. Žalobci bylo v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně opakovaně umožněno se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, resp. prokázat, že účel pobytu je z jeho strany plněn, této možnosti však žalobce po celou dobu řízení před správním orgánem prvního stupně nevyužil. Pokud v odvolání žalobce tvrdil, že mu zaměstnavatel neoznámil ukončení pracovního poměru a že mu pouze oznámil, že pro něj dočasně není práce z důvodu krize, ani z tohoto

tvrzení nevyplývá, že by k ukončení pracovního poměru mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem nedošlo. Toto tvrzení žalobce je jednak v rozporu se sdělením zaměstnavatele zaslaným úřadu práce, jednak žalobci muselo být i z takového oznámení zřejmé, že pro zaměstnavatele minimálně po určitou dobu pracovat nebude. Tvrzení v žalobě, že žalobce si oznámení zaměstnavatele vyložil jako pouhé sdělení o tzv. překážkách v práci na straně zaměstnavatele, je nadto v rozporu se zbývajícimi částmi odvolání, v nichž žalobce nijak nezpochybnul, že k ukončení pracovního poměru došlo, pouze namítal, že se o této skutečnosti dozvěděl až nahlédnutím do spisu dne 31. 5. 2011. I tím, že si žalobce dne 8. 6. 2011 požádal o nové povolení k zaměstnání, de facto uznal, že platnost předchozího povolení k zaměstnání v důsledku ukončení zaměstnání zanikla. V opačném případě, pokud by žalobce trval na tom, že předchozí povolení k zaměstnání je stále platné, by totiž jistě neměl důvod žádat o vydání nového povolení k zaměstnání pro jiného zaměstnavatele.

Další námitkou žalobce zpochybňoval právní hodnocení správních orgánů. Žalobce namítal, že skutkovou podstatu nebylo možné na daný případ aplikovat, jelikož v době vydání rozhodnutí žalované žalobce již účel pobytu plnil. Podle jeho názoru lze z ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dovodit, že pro rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu je rozhodující stav ke dni vydání rozhodnutí. Ani této námitce soud nepřisvědčil.

Významem výrazu „(ne)plní“ se ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 – 105, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„odmítá formalistický výklad stěžovatele, že se ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství [pozn. NSS: zákon č. 40/1993 Sb.] vztahuje pouze na chování cizince v době podání žádosti, a nikoliv již na jeho předchozí působení na území České republiky, neboť taková interpretace se přiči smyslu a účelu uvedené normy. Ke gramatickému výkladu stěžovatele i žalovaného nutno podotknout, že z gramatického hlediska u slovesa plnit (resp. jeho třetí osoba jednotného čísla – plní) se jedná o slovesný vid nedokonavý. Slovesný vid je jednou z mluvnických kategorií, které se určují u slovesa. Zatímco vid dokonavý je ‚punktuální stav‘ - něco se jednou stane a je to dokonáno, dokončeno (př.: donést, přijít, zavolat, sníst, vypadnout, vyskočit, splnit...), nedokonavý vid je zpravidla děj probíhající nebo trvající - něco je nějakou dobu konáno, nikoli však již dokonáno (př.: nést, nosit, jít, chodit, volat, jíst, padat, skákat, plnit...). Z tohoto výkladu je nutné vyvodit, že žadatel měl plnit stanovené povinnosti od začátku doby, kdy tyto žadateli vznikly.“* Tento náhled si Nejvyšší správní soud podržel i v rozsudku ze dne 20. 8. 2009, č. j. 5 As 39/2009 – 81. V rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Azs 84/2014 – 37, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že byť se shora citované rozsudky zabývaly ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, jejich úvahy o významu slovesa „plní“ jsou s ohledem na jejich mluvnický obsah a podobnou konstrukci plně přenositelné i na ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jelikož i v nyní projednávané věci se jedná o aplikaci ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, zdejší soud neshledal důvod, proč se od toho náhledu Nejvyššího správního soudu jakkoli odchylovat.

Jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Azs 84/2014 – 37, ve prospěch úvah žalobce nesvědčí ani smysl vykládaného ustanovení. *„Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81). Smyslu povolení pobytu za určitým účelem by se přičila situace, kdy by cizinec po většinu doby platnosti povolení kpobytu účel pobytu neplnil a teprve v době zahájení řízení směřujícího ke zrušení jeho*

povolení k pobytu by své porušování zákona napravil. Uznání takové „účinné lítosti“ by jen podporovalo vypočítavé jednání směřující k nedodržování zákona. I z toho důvodu je třeba zákonný text „jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno“ chápat tak, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu bylo vízum či povolení k pobytu uděleno, zásadně po celou dobu svého pobytu.“ Námitku, že správní orgány měly jednání žalobce posuzovat podle skutkového stavu ke dni svého rozhodování, proto soud neshledal důvodnou. Žalobce byl povinen plnit účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, po celou dobu pobytu, a jelikož tak v období ode dne 1. 1. 2011, kdy mu zaniklo povolení k zaměstnání z důvodu ukončení pracovního poměru, do dne 30. 8. 2011, kdy nabylo platnosti nově vydané povolení k zaměstnání pro zaměstnavatele M. P., nečinil, podmínky pro aplikaci ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly splněny, a správní orgány nijak nepochybily, pokud žalobci zrušily platnost povolení k dlouhodobému pobytu.

Konečně soud odmítl i argumentaci žalobce, že správní orgány neučinily úvahu ohledně otázky přiměřenosti dopadů nepříznivého rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. V případě zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zákon výslovně neukládá správním orgánům povinnost se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince zabývat. Ze správního spisu nadto nevyplývá, že by žalobce v průběhu správního řízení uvedl jakékoli skutečnosti, na základě kterých by bylo možné uvažovat o negativních dopadech rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (skutečnost, že žalobce v průběhu řízení začal činit kroky k tomu, aby opětovně začal plnit účel pobytu, který mu byl povolen, nemá s dopadem rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce žádnou souvislost), nelze tedy správním orgánům jakkoli klást k tíži, že se touto otázkou v řízení nezabývaly.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová